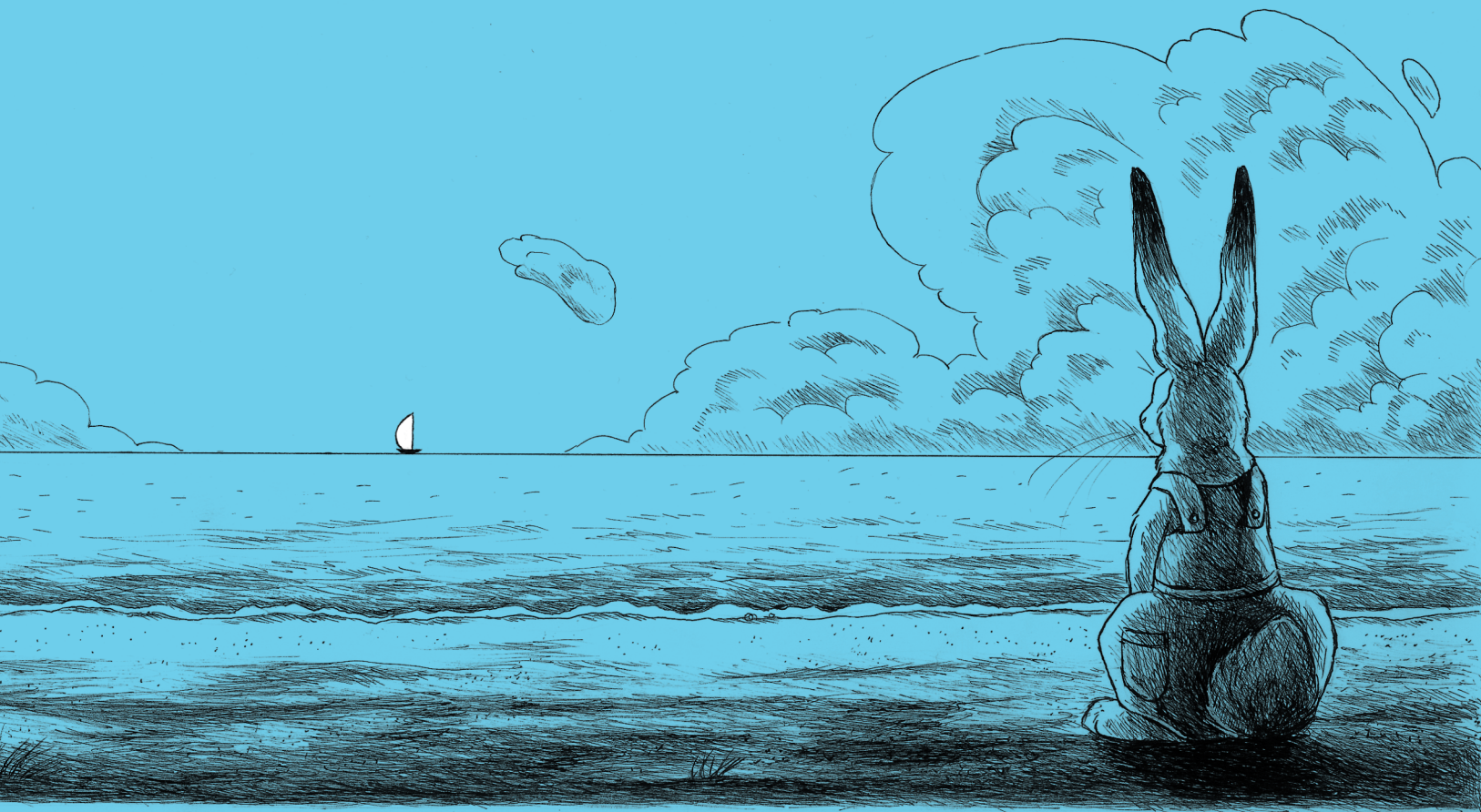

Bertta ja yllätysten meri

Eija Saraiva

Bertta ja yllätysten meri

© Eija Saraiva

Kuvitus

Eeva Tötterström

Graafinen suunnittelu ja taitto

Humberto Saraiva

Kustantaja

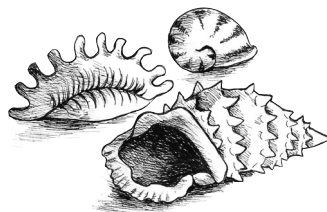
BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

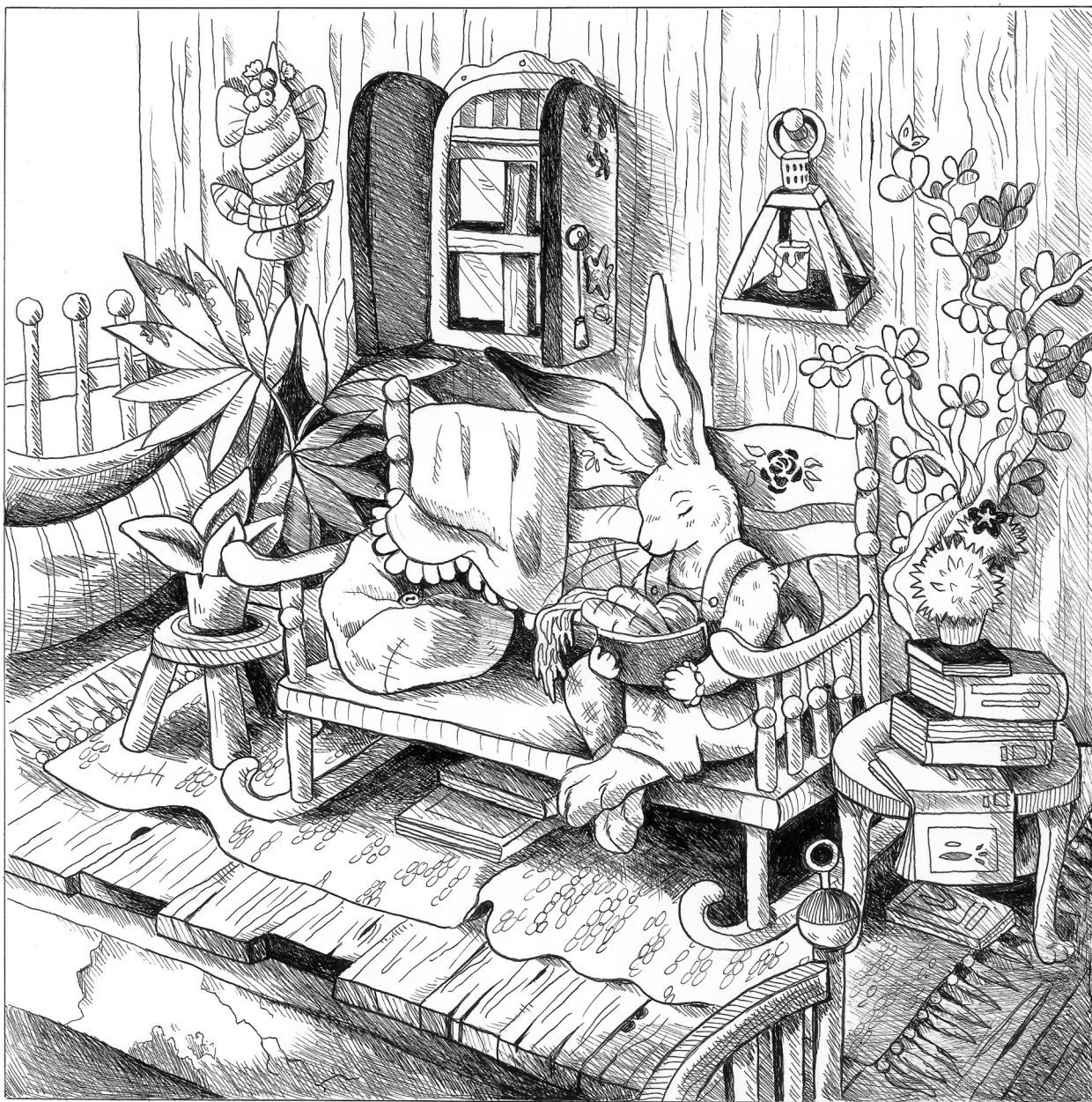
Valmistaja

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528025306

Bertta ja yllätysten meri

1. luku

Bertta

Bertta-jänis puuhaili pihallaan aamupäivän polttavassa auringossa. Vielä ehtisi kerätä kasvikset kasvihuoneen hiostavasta kuumuudesta ennen kuin olisi vetäydyttävä viettämään keskipäivän siestää, levolle sisätiloihin, pakoon hehkuvaa iltapäivän hellettä.

Bertan kasvihuone kukoisti ja antoi hänelle herkkuja yllin kyllin syötäväksi ja säilöönkin. Mikään ei tullut tietenkään lahjaksi, vaan jänis uurasti joka päivä kasvihuoneessaan sekä aamuisin että iltaisin. Uurastaminen oli hänelle mieleistä. Hän nautti suunnattomasti kasvun ihmeestä; maan muokkaamisesta, siementen kylvämisestä, jopa rikkaruohojen kitkemisestä. Bertallehan monet rikkakasvit olivat herkkupaloja varsinaisten hyötykasvien lisäksi.

Kerättyään korillisen syötävää Bertta katseli hetken kasvihuoneensa kauneutta. Kasteluvesi kimalteli vielä joidenkin kasvien lehkillä, tilan tuoksu oli kasvihuoneille tyypilliseen tapaan mehevä mullan ja kuuman ilman täyteläinen lemu. Hän avasi tuuletusluukut, jotta ilma pääsisi kiertämään vapaasti kasvihuoneessa ja halutessaan pikku pörriäiset, kimalaiset ja perhoset pääsisivät pujahtamaan sisään nauttimaan kasvien tarjoamista mehuista ja kasteluveden raikkaista pisaroista. Bertta kiersi mökkinsä takaa asumuksensa etupihalle. Oli jo kuuma, ja aurinko häikäisi Bertan silmiä niin, että hänen oli vaikea katsella ympärilleen. Onneksi mereltä tuli vieno tuulenvire, joka tuntui antavan helpotusta ja iloa tässä paahtavassa helteessä.

Jo kaksi päivää oli ollut erikoisen tyyntä. Meri, joka tavallisesti velloi tasaiseen tahtiin, oli nyt asettunut hiljaiseloon. Sen aallot olivat vaimeita, laiskoja ja hitaita. Tuntui, että meren aallot olivat hidastuneet ja rauhoittuneet. Keräsivätkö ne voimia uusiin myrskyihin? Oliko maailman järjestyksessä jokin muuttunut? Bertta ei osannut ajatella ja ymmärtää niin isoja asioita. Hän keskittyi nauttimaan siitä vähäisestä tuulen vireestä, joka hiljaksen virkisti häntä aamun askareiden jälkeen.

Bertta nousi kuistille ja siirtyi siitä sisälle omaan vaatimattomaan kotiinsa. Kodissa oli vain yksi huone, mutta sitäkin viihtyisämpi. Siellä oli kaikki tarpeellinen. Bertan huonekalut olivat vanhoja, ystäviltä saatuja tai maailmalta löydettyjä. Rakkain niistä oli puinen vanha sänky, jonka joku puuseppä oli joskus kauan sitten omin käsin nikkaroinut. Se oli kaunis ja siinä oli turvallista ja hyvä nukkua. Jäniksen kodissa oli myös paljon tavaraa, jonka meri oli hänelle lahjoittanut. Usein nousuveden jälkeen rannalle oli ilmaantunut monenlaisia yllätyksiä. Kerran Bertta oli löytänyt kauniin rannekorun, jonka joku oli jossain meren toisella puolella askarrellut ruskeista, pyöreistä siemenistä. Tuo tuntematon oli kuitenkin kadottanut aarteensa meren aaltoihin, jotka sitten lahjoittivat korun Bertalle. Hän rakasti sitä, niin kuin kaikkea kaunista; merta, puutarhaansa, lintuja ja perhosia. Pienet pulleat, kirjavat toukatkin saivat hänet huokaisemaan ihastuksesta, vaikka tulivat joskus hänen kasvihuoneeseensa herkuttelemaan salaatinlehdillä tai kaivautuivat asustamaan kurpitsaan tai mehukkaisiin hedelmiin. Meri oli kuljettanut Bertan kotirantaan myös komeita kookospähkinöitä, puiden siemeniä ja kasvien juurakoita. Bertta oli kerännyt kaikki mielenkiintoiset löydökset talteen ja monet niistä olivat saaneet kasvupaikan hänen puutarhastaan. Palmut huojuivat tuulessa Bertan mökin takana ja päädyissä, puutarhassa kypsyi eksoottisia hedelmiä, joiden alkuperää tai käyttötarkoitusta Bertta ei tiennyt. Hän tutki kirjoista kasvien ja hedelmien käyttömahdollisuuksia ja sai maistella makuja, joita lähitorien hedelmäkauppiaitten kärryistä ei koskaan löytyisi.

Bertta nautti useimmiten ateriansa kuistilla. Siellä oli vanha kahdenistuttava keinutuoli, jossa hiljakseen keinuen hän mielellään nakersi eväitään samalla merelle katsellen. Usein ruokailun jälkeen Bertan silmät painuivat kiinni ja hän torkahti keinuunsa nauttien lокkien kirkunasta ja meren aaltojen tasaisesta laulusta.

Bertan tuvassa pöytä oli sijoitettu keskelle huonetta, lähelle kamiinaa, joka lämmitti häntä talvi-iltoina ja syksyisinä myrskyöinä. Silloin Bertta keitti itselleen suuren kattilallisen vihanneškeittoa ja söi sitä vatsansa täyteen ennen puusänkyynsä kipuamista. Keitto lämmitti mukavasti ja antoi rauhallisen unen, vaikka ulkona myrskysi ja tuuli ulvoi mökin nurkissa. Kamiinan tuli antoi valoa yön pimeyteen, puiden palaessa kuului mieltä tyynnyttävä palavan puun ritinä. Savuhormista kuului matala humiseva ääni, kun ilma nousi piippuun ja vei savun tuulten mukana maailmalle.

Nytkin jänis laittoi itselleen lounaaksi lautasellisen tuoreita vihanneksia , asettui mukavasti keinuunsa kuistille ja nautiskeli eväitään varjossa. Hänen katseensa kiersi tuttua maisemaa; hiekkarantaa mökkinsä edustalla, pilvetöntä taivasta, horisonttia, jossa yhtyivät taivaan sini ja meren aallot. Berttaa väsytti. Kasvien kasteleminen oli ollut vaativa urakka. Hänen silmänsä alkoivat painua kiinni. Välillä lokin kirkaisu sai hänet havahtumaan, mutta pian silmät painuivat uudelleen kiinni.

Juuri ennen nukahtamistaan Bertta loi silmäyksen merelle, jossa kaukana, kaukana horisontissa näkyi pieni piste. Ehkä laiva, joka ohittaisi hänen kotirantansa hitaasti eteenpäin lipuen. Bertta ei jaksanut miettiä asiaa enempää, vaan sulki silmänsä ja torkahti keskipäivän kuumuuteen.

2. luku

Matkamies

Torkuttuaan jonkin aikaa Bertta havahtui siihen, että hän oli kangistunut keinus-
saan niin, että oli pakko varovasti ojentaa puutuneita koipia ja suoristaa selkää.
Ennen tätä hän avasi hitaasti silmänsä varoen auringon häikäisyä ja sitä valon
määrää, joka tulvisi hänen silmiinsä todellisessa maailmassa unimaailman jälkeen. Avattuaan
varovasti siristäen silmänsä Bertta näki heti, että samainen kaukainen piste horisontissa oli
edelleen paikallaan. Tuo laiva, vene, tai muu mahdollinen kulkuneuvo, oli edelleen paikal-
laan, eikä mennyt eteen tai taakse reitillään. Bertta kohottautui keinussaan istumaan ja siristi
silmiään nähdäkseen paremmin. Totta se oli, matkalainen oli juuttunut merivirtojen ja tyynen
ilman vangiksi ulapalle. Toivottavasti merellä oli kokenut merimies, joka selviää tilanteesta.
Toivottavasti hänellä on vettä ja varjoa. Toivottavasti hän on kunnossa muutenkin, mietti
Bertta. Hän nousi keinustaan ja meni juomaan vettä ikään kuin vieraan kohtalo olisi muistut-
tanut häntä siitä ihanasta mahdollisuudesta, että hänellä oli raikasta vettä yllin kyllin juota-
vaksi ja kaikkiin tarpeisiin käytettäväksi.

Bertan asumus sijaitsi meren rannalla, joen suistossa. Rannalla, jonne harvoin kukaan
eksyi, mutta sopivasti lähellä muita ranta-asukkaita niin, että apua ja seuraa sai halutessaan
helposti. Meren rannasta mantereelle noustessaan Bertta saattoi pientä polkua seuraamalla
kulkea joen ääreen. Joki laski mereen suistomaan kautta. Siellä oli oma maailmansa, rauhalli-
set asukkaat, jotka viihtyivät joen verkkaisen virtauksen äärellä paremmin kuin meren kuo-
hua kuunnellen. Sieltä Bertta sai vettä omiin ja kasviensa tarpeisiin. Vesi oli kirkasta, puhdas-
ta ja makeaa.

Berta-jänis asuu yksin meren rannalla. Hänen elämänsä mullistuu, kun rantaan purjehtii hädässä oleva matkamies. Tästä alkaa ystävyys, joka johtaa seikkailuihin ja yllätyksiin.

Tarina on lempeä ja rauhallisesti etenevä. Kirja sopii luettavaksi lasten lepohetkillä tai iltasatuna. Keskeisiä teemoja ovat erilaisuuden hyväksyminen, kumppanusten hyvä yhteistyö ja vaikeuksista selviäminen.

Kirjoittaja on pitkän elämäntyön lasten parissa tehnyt varhaiskasvatuksen opettaja.

Kirjan kuvituksen on tehnyt kuvittaja / graafinen suunnittelija Eeva Tötterström.

